

Formanden: Under behandlingen af denne sag kan også den følgende sag på dagsordenen omtales, nemlig:

Forslag til lov om ændring i midlertidig lov nr. 242 af 4. juni 1947 om retsplejen ved den danske brigade, der deltager i besættelsen af Tyskland.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje landsting at forelægge forslag til lov om forlængelse af den ved lov nr. 241 af 4. juni 1947 givne bemyndigelse til at foretage de for afsendelse og opretholdelse af en dansk besættelsesstyrke til udlandet fornødne foranstaltninger.

Lovforslaget medfører, at vi, når den nuværende overenskomst udløber den 15. maj i år, får en styrke i Tyskland for yderligere 2 år indtil den 15. maj 1951. Den styrke, vi hidtil har haft der, kaldet den danske brigade i Tyskland, har været på 4 000 mand. Efter den overenskomst, der nu er afsluttet med den britiske regering, er det meningen, at styrken fra dette forår skal reduceres til 2 000 mand, og fra efteråret 1949 reduceres styrken yderligere til 1 000 mand.

Endvidere foreligger der aftale om, at den danske besættelsesstyrke fra efteråret 1949 flyttes fra det område af Tyskland, hvor den nu befinder sig, til et område i Holsten.

Jeg vil endvidere tillade mig for det høje ting at forelægge forslag til lov om ændring i midlertidig lov nr. 242 af 4. juni 1947 om retsplejen ved den danske brigade, der deltager i besættelsen af Tyskland.

Det har hidtil været således, at man ved den danske brigade i Tyskland har haft en fast dommer. Når der nu foretages den reduktion af brigaden, som jeg her har omtalt, skønner man ikke, det vil være fornødent at have en fast dommer, men mener, at sagerne kan behandles med bistand fra en dommer i et af de sønderjyske amter. Det foreliggende lovforslag tager sigte på en ændring, hvorved det bliver muligt at ophæve det faste dommerembede og lade sager fra besættelsesstyrken pådømme ved hjælp af en dommer fra et af de sønderjyske amter.

Henry Hansen: Jeg skal på mit partis vegne tilsige den højtærede forsvarsmini-

ster vor medvirken til en hurtig behandling og vedtagelse af den overenskomst, han på regeringens vegne den 10. december sidste år har afsluttet med den engelske regering. Overenskomsten går ud på, således som den højtærede forsvarsminister forklarede det, at den aftale, der i april 1947 blev truffet mellem England og Danmark om, at vi skulle deltage i besættelsen af Tyskland med et troppekontingent, forlænges for 2 år med visse betydelige ændringer.

Den vigtigste ændring er, at besættelsesstyrken, der i aftalen af 1947 fastsattes til 4 000 mand, nu i foråret nedbringes til 2 000 mand og til efteråret til 1 000 mand. Det er en betydelig lettelse af byrder, vi ved vor deltagelse i besættelsen af Tyskland er med til at bære, og jeg synes der er grund til at være tilfreds med det resultat, den højtærede forsvarsminister ved sin forhandling her er nået til. Det er givet, at hvis vi ville have holdt på, at vore forpligtelser måtte ophøre med 1947-overenskomstens udløb, havde vi været i vor ret dertil, men når der nu — og det har jo været tilfældet — fra engelsk side var udtalt ønske om, at vi forlængede overenskomsten og fortsat tog del i besættelsen, så synes jeg også der er vægtige grunde, der taler for, at vi gør det. Det er rigtigt, at vi under krigen og den tyske besættelse af vort land led betydelige tab, både økonomisk, materielt, og ikke mindst ved, at også mange danske satte livet til. Det er også rigtigt, at den tyske flygtningebyrde tyngede vort samfund hårdt. Men det er ligeså rigtigt, at sammenlignet med de andre krigsførende lande, vore allierede, slap vi billigt igennem krigens ragnarok. Jeg synes derfor, vi står i gæld til de lande der kæmpede kampen til ende, så at også vort land fik sin frihed og selvstændighed tilbage, og ikke mindst til England, som holdt ud, da det så allermørkest ud. Jeg synes, at vi ved at godkende den overenskomst, der her er truffet, ligesom betaler lidt af på vor gæld. Der kan jo — jeg ved også, at det er sket — fremføres vægtige grunde for, at vi nu tog hele den danske styrke hjem. Der blev derved mere mandskab til rådighed for beredskabs-tjenesten herhjemme. Vi mangler våben og udrustning, et savn, der delvis kunne blive afhjulpet, og de befalingsmænd, vi fik rådighed over, er der hårdt brug for til ud-